

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν διηγήσεις, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς αἰῶδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΔΕΥΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσιος δραχμῶς 30. Ἐξόμηνος δραχμ. 15. Τρίμηνος δραχμ. 7 1/2

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλικὸν γράμμα διατιμ. 50.— Ἀγγλικὸς δολλῆριον 4.— Ἀγγλίας καὶ ἑλμὸν ἐν γένει τῶν ἑλλῶν Κρατῶν ἀλλήτρια 10.

Ἐξόμηνος καὶ Τρίμηνος ἀναλόγως.

ἩΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΕΠΙΔΕΞΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην ἰουλιότητος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπέδου ἑριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 7 Ἀπριλίου 1928

Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 19

ΕΣΤΑΣ ΔΑΓΚΕΡΑΦ (Βραβείον Νομῆ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Κάθε καλοκαίρι ἀπ' ὅλα ὅσα εἶχε περάσει ἡ Ἀκκα σ' αὐτὴ τὴν κοιλάδα, βρισκόταν κάθε πρωὶ στὴ σκοπιὰ τῆς καὶ παρατηροῦσε ἂν οἱ ἀετοὶ ἔμεναν στὴν κοιλάδα γιὰ νὰ κυνηγήσουν ἐκεί-περα, ἢ ἂν πήγαιναν σ' ἄλλες μεριές.

Σὲ λίγην ὥρα εἶδε τὰ δύο μεγάλα-πρεπῆ πουλιὰ νὰ δφώνονται ἀπὸ τὴ φωλιά τους. Ὁρατα ἀλλὰ φοβερά πετοῦσαν στὸν ἀέρα. Δειθυβήθηκαν κατὰ τὴς πεδιάδες κι' ἡ Ἀκκα στέναξε μὲ ἀνακούφιση.

Ἦταν κιὰ πολὺ γριά γιὰ νὰ κάνη ἀγά καὶ νάναθρέψη πουλάκια. Ἔτσι περνοῦσε τὸ καλοκαίρι τὸν καιρὸ τῆς σφαλίνοντας ἀπὸ τὴ μιὰ φωλιά στὴν ἄλλη καὶ δίνοντας καλὰ συμβουλὰς γιὰ τὸ κλώσσιμα καὶ τὴν ἀνατροφή τῶν μικρῶν. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, εἶχε πάντα τὸ γού τῆς στοὺς ἀετοὺς καὶ στάλλα ἔρπαικτικὰ ζῶα ποὺ θὰ μπορούσαν νάρθουν καὶ νὰ βλάψουν τὸ κοπάδι τῆς.

Κατὰ τὸ μεσημέρι ἡ Ἀκκα βγήκε ἐκεῖ νάγναντέψη τοὺς ἀετοὺς. Αὐτὸ τὸ ἔκανε κάθε μέρα, κι' ἀπὸ τὸ πέταγμα τῶν ἀετῶν καταλάβαινε ἂν τὸ κυνήγι τους ἦταν καλὸ, γιὰ νὰ τρέξη καὶ νὰ ἡσυχάσῃ τοὺς δικούς τῆς. Ἀλλὰ ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα οἱ ἀετοὶ δὲν γόρισαν τίσιω.

— Θὰ γέρασα καὶ θὰ ξεμώρανα, εἶπε ἡ Ἀκκα ἀφοῦ περιμένε λίγη ὥρα. Οἱ ἀετοὶ ἔχουν τώρα καὶ τόσην ὥρα γυρίσει στὴ φωλιά τους.

Τὸ ἀπόγευμα κοίταξε ἄλλη μιὰ φορὰ κατὰ τὸ βράχο αὐτὴ τὴν ὥρα συνειθίζαν οἱ ἀετοὶ νὰ κάθονται στὴν ἀκρὴ του καὶ νὰ ξεκουράζονται ἀπὸ τὸ κυνήγι τους. Καὶ τὸ βράδυ κοίταξε ἄλλη μιὰ φορὰ γιατί τότε συνειθίζαν τὰ δύο πουλιὰ νὰ κατεβαίνουν καὶ νὰ παίρνουν τὸ λουτρό τους στὴ λίμνη. Ἀλλὰ καὶ τὴς δύο φορές ἀσκοπα κοίταξε καὶ περιμένε ἡ Ἀκκα. Καὶ πάλι ἀρχισε νὰ κλαίγεται γιὰ τὰ γεράμ-

ματὰ τῆς. Ἦταν τόσο συνειθισμένη νὰ βλέπη στὴς ὠριαμένες ὥρες τοὺς ἀετοὺς, ὥστε δὲν μπορούσε γὰ φαντασθῆ ὅτι μπορούσαν καὶ νὰ μὴν εἶχαν γυρίσει.

Τὸ ἄλλο πρωὶ ἡ Ἀκκα ἦταν κιόλας νωρὶς στὸ πόδι καὶ πάλι κοίταξε κατὰ τὴν ἀετοφωλιά. Ἀλλ' οὔτε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν εἶδε τίποτε. Τὴν πρωϊνὴ ἔμως σιγαλιὰ ἔσχιξε μιὰ φωνὴ θυμωμένη καὶ παραπονεμένη ποὺ φαινό-

Ἀκκα ὡς τὴν ἀετοφωλιά. Πόσο ἀσχημα ἦταν ἐκεῖ μέσα. Ἀμέσις καταλάβαινε κανεὶς ὅτι ἦταν κατοικία λεηστών. Μέσα στὴ φωλιά καὶ γύρω στὸ βράχο βρίσκονταν γυμνὰ κόκκαλα, ματωμένα φτερά, κρανία ἀπὸ λαγοὺς καὶ μύτες ἀπὸ πουλιὰ. Ἀκόμη καὶ τὸ ἀετόπουλο ποὺ βρισκόταν ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ λείψανα, μὲ τὸ μεγάλο ὀρθάνοιχτο στόμα του, μὲ τὸ ἀσχημάτιστο ἀμάλλιγο κορμί του ἦταν ἀποκρου-

Ἡ Ἀκκα ταξεὶ τὸ ἀετόπουλο.

ταν σὰ νὰ ἔρχεται ἴσια ἀπ' τὴν φωλιά.

— Νὰ ἔγεινε ἀράγε κανένα κακὸ σι' ἀλήθεια; Σκέφθηκε ἡ Ἀκκα. Ἀπλῶσε τὰ φτερά καὶ πέταξε τόσο ψηλὰ ποὺ μπόρεσε νὰ ἰδῆ μέσα στὴν ἀετοφωλιά.

Πουθενὰ δὲν φαίνονταν οἱ δύο ἀετοὶ. Μέσα σ' ὅλη τὴν φωλιά δὲν βρισκόταν κανένας ἄλλος παρὰ ἓνα μικρὸ γυμνὸ ἀετόπουλο ποὺ ἐκλαιγε ἀπὸ τὴν πείνα.

Σιγὰ καὶ διστακτικὰ κατέβηκε ἡ

στικὸ γιὰ νὰ τὸ βλέπη κανεὶς.

Στὸ τέλος ἡ Ἀκκα κατενίκησε τὴν ἀπέχθειά τῆς καὶ στάθηκε στὴν ἀκρὴ τῆς φωλιάς, κοίταξε ἄνω πρῶτα φοβισμένη γύρω τῆς, γιατί νόμιζε ὅτι ἀπὸ τὴν μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη θὰ ξεπρόβαιναν οἱ ἀετοὶ.

— Πάλι καλὰ ποὺ ἦρθε κάποιος! φώναξε τὸ ἀετόπουλο. Φέρε μου γρήγορα κάτι νὰ φάω.

— Ὅχι, ὄχι, δὲν εἶναι δὰ καὶ τόση βλα, εἶπε ἡ Ἀκκα. Πές μου πρῶτα ποῦ

είναι ο πατέρας σου και η μάνα σου.
— 'Αμ νά τ'όζερα! Χθές το πρωί έφυγαν και δέν μου άφησαν παρά ένα ποντίκι. Φαντάζεσαι πιστεύω πώς τώρα δέν βρίσκεται πιά ούτε το κοκκαλάκι του. Είναι ντροπή για τη μητέρα μου να μ' άφήνη να πεινάω έτσι.

Η 'Ακκα πείσθηκε πιά ότι οι δυό άετοι θα είχαν σκοτωθεί και συλλογίστηκε ότι αν άφηνη το μικρό να πεθάνη απ' την πείνα θα γλύτωναν στο μέλλον κι' αυτή και το κοπάδι της απ' τους έχθρούς τους. Δέν μπορούσε όμως μ' έλαφρή καρδιά να πάρη την άπόφαση ν' αφήση ένα έρμημο κι' άπροσπάτευτο μικρό, να έχη ένα τόσο άθλιο τέλος, τη στιγμή που μπορούσε να το βοηθήση.

— Τι με κοιτάξεις έτσι σά χαζή; φώναξε το μικρό. Δέν μ' άκουσες που σου είπα πως θέλω να φάω;

Η 'Ακκα άπλωσε τα φτερά της και πέταξε γοργά στην μικρή λίμνη που βρισκόταν από κάτω. Σε λίγη ώρα βρισκόταν πάλι στην άετοφυλιά κρατώντας στην μύτη της ένα φαράκι.

Όταν όμως έβαλε το φαράκι μπρός στο άετόπουλο, εκείνο έγεινε έξω φρενών από το θυμό του.

— Νομίζεις ότι εγώ θα φάω το άλλο δώ το πράγμα; φώναξε έσπρωξε μακριά το φάρι και με το μυτερό του ράμφος έκανε να χτυπήση την 'Ακκα. Φέρε μου γρήγορα ένα πουλί ή ένα ποντίκι, άκουσ;

'Αλλά τώρα άπλωσε ή 'Ακκα την μύτη της και έδωσε ένα δυνατό χτύπημα στο σόβροκο του μικρού.

— Αυτό να το ζήρης, φώναξε, άμα σου φέρνω φαί, πρέπει να είσαι εύχαριστημένο μ' εκείνο που μπορώ να σου φέρω. Ο πατέρας κι' ή μάνα σου πεθάνανε και δέν μπορούν πιά να σου δώσουν καμμιά βοήθεια. Αν θέλεις όμως να πεθάνης της πείνας περιμένοντας να σου φέρω πουλιά και ποντικιάς τότε δέν έχω καμμιά αντίρρηση.

'Αφού ειπε αυτά ή 'Ακκα, πέταξε άμέσως μακριά και πέρασε κάμποση ώρα ώσπου να ξανακοιτάξη πάλι κατά τη φωλιά. Κι' είδε ότι το μικρό είχε κιάλας φάει το φάρι, κι' όταν ή 'Ακκα τούφερε ένα καινούριο το καπάκι κι' αυτό στη στιγμή, μ' έλο που φαινόταν ολοφάνερα πως άισθανόταν άηδια τρώγοντας το.

Κι' από κείνη την ήμέρα ή 'Ακκα ανέλαβε ένα βαρύ καθήκον. Οι άετοι δέν γόρισαν ποτέ πίσω κι' αναγκάστηκε ή ίδια να τρέφη το μικρό. Του πήγαινε φάρια και βατράχους, κι' ή τροφή αυτή δέν φαινόταν να βλάπτη το άετόπουλο, γιατί μεγάλωνε και δυνάμωνε. Σε λίγον καιρό είχε ξεθάσει δολότελα τους γονείς του και νόμιζε ότι ή 'Ακκα είναι ή πραγματική μη-

τέρα του. Και ή 'Ακκα τ' άγαπούσε σαν παιδί της. Το άνέτρεφε με την μεγαλύτερη φροντίδα, κι' έβαζε μεγάλο κόπο για να το κάνη να γίνη πιά ήμερο και ν' αφήση την υπερηφάνειά του κατά μέρος.

'Αφού πέρασαν κάμποσες εβδομάδες ή 'Ακκα αίσθανήθηκε ότι πλησίαζε ο καιρός που θα πέφταν τα φτερά της και δέν θα μπορούσε πιά να πετάξη. 'Ηξερε ότι ένα δόκιλο μ'ήνα δέν θα μπορούσε να πάη τροφή στο μικρό, που έτσι θα πέθαινε απ' την πείνα.

— Άκουσε 'Εύρη, ειπε μιá μ'έρα ή 'Ακκα στον μικρό άετο. Σε λίγο δέν θα μπορώ πιά να σου φέρνω φάρια έδω έπάνω, και σε ρωτώ αν τολμάς να κατεβής κάτω στην κοιλάδα, όπου θα μπορούσε να εξακολουθήσω να σε τρέφω. Πρέπει λοιπόν να διαλέξεις ένα από τα δυό: 'Η να πεθάνης έδω από την πείνα, ή να δοκιμάσης να πέταξής κάτω, πράγμα που μπορεί να σου στοιχίση την ζωή σου.

Χωρίς να δισταγή ούτε μιá στιγμή το άετόπουλο, άνέβηκε στην άκρη της φωλιάς. Μόλις καταδέχθηκε να μετρήση την άπόσταση, άνοιξε τα μικρά φτερά του και πέταξε κάτω. Άναποδογυρίστηκε δυό τρεις φορές στον άέρα, αλλά τα μεταχειρίστηκε πολύ έπιδέξια κι' έρθισε στην κοιλάδα χωρίς να πάθη τίποτα.

Από τότε ο 'Εύρηξ έδωσε με τα μικρά χηνάκια και σε λίγο έγεινε ο καλύτερός τους σύντροφος. 'Επειδή κι' ο ίδιος νόμιζε ότι ήταν χήνος, έβαζε όλα του τα δυνατά να ζή όμοια με τίς χήνες.

(Άκολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΓΑΡΣΟΥΑΝ

ΚΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

Η ΛΙΕΝ΄.

'Ενας χωρατίτης άπάντησε στην έσοχη μιá χαριτωμένη μικρή χωριατοπούλα.

— Πώς σε λένε, κοριτσάκι μου; τη ρώτησε.

— Λιέν΄! του άποκρίθηκε πρόθυμα ή μικρή.

— Πώς;

— Λιέν΄!

— Τόνομά σου, καλέ!

— Λιέν΄ με λιέν!

— Ο χωρατίτης έχασε την όπομονή:

— Έ, μα θα μου πής επιτέλους πως σε λένε;

— Μα κι' ή μικρή χωριατοπούλα έχασε την όπομονή της:

— Ούφ! φώναζε με θυμό. Λιέν΄ με λιέν, σου λέω!

Αυτά στη γλώσσα της έσήμαιναν: « Λιέν΄ με λένε σου λένε! » Μα που να καταλάβη ο χωρατίτης! Κι' άπομακρύνθηκε κάνοντας το σταυρό του.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑ

(Μυθιστόρημα από 'Ιουλίου Βέρν)

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

'Αλλά ο Δόνιφαν δέν άκουγε. Ήθελε να φανη άνώτερος από τους άλλους, και μάλιστα από τον Μπριάν. Και σκαρφάλωσε σε λίγες στιγμές στη μέση της δύσκολης σκάλας.

Τότε κι' οι άλλοι δέν καταδέχθηκαν να ύστερήσουν. Κι' άρχισαν να βάλινου, προδόνοντας άποφειδύγουν πέτρες που ξεκολλούσαν και καταρρέων έδωσαν κάτω απ' τα πόδια του Δόνιφαν.

Εύτυχώς δέν έγινε κανένα δυσάχημα και πρώτος ο Δόνιφαν αξιόθηκε να πατήσει την κορυφή της άποκρημνης άκτής. Σε λίγο βρισκόταν κοντά του κι' οι άλλοι τρεις. Ο Δόνιφαν έβγαλε το τηλεσκόπιο και κατάξε μ' αυτό τάπεραντα δάση που πλώνονταν μπροστά του όσο έφθανε μάτι. 'Ηταν το ίδιο θέαμα που είδε ο Μπριάν από το άκρωτήριο.

Μόνο που ή ράχη όπου βρισκόταν τώρα ήταν χαμηλότερη ωςέκατο πόδια. — Άσιτόν; ρώτησε ο Ούιλκοξ. Άβλέπετε τίποτα;

— Άπολύτως! άποκρίθηκε ο Δόνιφαν. Μόνο πρασινάδα κι' ούρανό.

— Νά κοιτάξω κι' εγώ, ειπε σε λίγο ο Ούιλκοξ.

Ο Δόνιφαν έδωσε το τηλεσκόπιο στο σύντροφό του και τα μάτια του έλαψαν από χαρά.

— Καμμιά κυανή γραμμή δέν διακρίνω κι' εγώ! ειπε σε λίγο ο Ούιλκοξ.

— Γιατί δέν ύπάρχει θάλασσα στο νατολικά, πρόσθεσε ο Δόνιφαν. Κοίταξε και σύ, Μπριάν, κι' όμολόγησε τη πλάνη σου.

— Περίττο, άποκρίθηκε πειραγμένος ο Μπριάν, γιατί είμαι βέβαιος π'ό δέν άπατήθηκα.

— Πώς λοιπόν έμεις δέν βλέπουμε τίποτα;

— Βέβαια, δέν βλέπετε, γιατί η κορυφή αυτή είναι πολύ π'ό χαμηλή από το άκρωτήριο.

— Τα λόγια είναι εύκολα...

— Κι' ή άπόδειξη των λόγων μ'ε εύκολότερη. Άς περάσουμε αυτά τ'ό δάση, άς προχωρήσουμε και...

— Άμριβάλλω αν άξίζει τον κόπο να κάμουμε τόσ'ό δρόμο, ειπε ο Δόνιφαν.

— Τότε μ'ε σ'ό έδω, άποκρίθηκε Μπριάν, και πήμε εγώ κι' ο Σέρβος.

— Όχι, θάλθουμε και μεις, ειπε ο Ούιλκοξ. Έλα, Δόνιφαν! έμπρός!

Εκάθισαν λίγο ακόμη, να φανερά τι τί, γιατί πεινούσαν, και μετά ένα τέταρτο ξεκίνησαν εδθυμοι και ζωηροί.

Άμα έφθασαν στο δάσος, ή πορεία

τους έγινε δυσκολότερη εξαιτίας των πυκνών θάμνων και των κισσών που ήταν τυλιγμένοι στους χοντρούς κορμούς των δέντρων. Άλλοι κορμοί, ξεροί, ήταν πεσμένοι κάτω κι' έφραζαν το δρόμο. Τα παιδιά τότε κατέφευγαν στα τσεκούρια, για να νανοίγουν περάσμα, έπος κανουν στα πυκνά δάση της 'Αμερικής, κι' έτσι τα χέρια τους κουράζονταν περισσότερο από τα πόδια. Ολο η την ήμέρα, με αυτά τ'ό έμπόδια, μόλις προχώρησαν τρία τέσσερα μίλλια.

'Ηταν ολοφάνερο πως στο δάσος αυτό ποτέ δέν είχε εισχωρήσει ψυχή ζωώσα. Τα πεσμένα δέντρα φαινονταν πως τά είχαν ρίξει δυνατοί άνεμοι κι' όχι χέρια ανθρώπινα. Οι θάμνοι έδω κι' εκεί ήταν πατημένοι: άλλ' από ζώα μάλλον μικρά. Τα παιδιά μάλιστα είδαν μερικά να φεύγουν μπροστά τους, δέν μπόρεσαν όμως να διακρίνουν τι είδους ζώα ήταν. Άσ'όσο δέν θάταν επίφοβα, άφού έφυγαν τραγάλα μόλις έβλεπαν ανθρώπους να πλησιάζουν.

Αογής-λογής πουλιά πετούσαν έδω κι' εκεί. Ταίχτες, χήνες κι' άλλα μικρά, που θα μπορούσε κανένας εύκολότατα να τα σκοτώνη κατά έκατοντάδες. Άσ'ότε αν τα παιδιά αναγκάζονταν να ζήσουν σ' αυτή τη χώρα, το κυνήγι θα τους χρηρηγούσε την τροφή τους.

Στις δυό, έκαμαν και δεύτερο σταθμό σ'έν' άδανδρο μέρος του δάσους όπου περνούσε ένα ποταμάκι. Το νερό του, διαυγέστατο, έρρεε σ'ιγά άπάνω σε μαυρες πέτρες που ήταν σκαρμμένες στην κοίτη του.

— Κοιτάξτε τι παράξενο που είναι αυτό το μέρος! ειπε ο Δόνιφαν.

Κι' έδειχνε κάτι πέτρες μεγάλες, όμαλές, συμμετρικά τοποθετημένες από τη μιá δχθη ως την άλλη.

Ο Σέρβος έτοιμάσθηκε να περάση, αλλά ο Μπριάν τον έμπόδισε.

— Στάσου! στάσου πρώτα να ιδούμε πως είναι βαλμένες αυτές οι πέτρες.

— Βέβαια που δέν ήλθαν μόνες τους να χυθούν έδω-πέρα, ειπε ο Ούιλκοξ.

— Βεβαίωτατα όχι, άποκρίθηκε ο Μπριάν και μάλιστα αν τίς έβαλε, έπος φαίνεται, κάποιος, τ'όκανε για να περνά το ποτάμι.

Κι' όμως δέν ήταν πιθανό ότι ανθρώπινα χέρια κατασκευάσαν αυτή την πρόχειρη γέφυρα. Το δρημητικό ρεύμα θα παράσυρε λίγο-λίγο τίς πέτρες έκεινες και τίς κόλλησε τήμιθ με την άλλη.

Το ποταμάκι έρρεε βορειοανατολικά, αντίθετα στο μικρό όρμη. Χυνόταν λοιπόν στη θάλασσα που είχε ιδει ο Μπριάν από το άκρωτήρι.

— Εκτός π'ό αν χύνεται σ' άλλον ποτάμι, μεγαλύτερο, που γυρίζει προς τα δυτικά, ειπε ο Δόνιφαν.

— Αυτό θα το ιδούμε, άποκρίθηκε ο Μπριάν που θεωρούσε πιά κάθε συζήτηση περιττή. Όσο όμως το ποτάμι αυτό ρέει προς τ'άνατολικά, θα κάμουμε καλά να το παρακολουθήσουμε, αν τουλάχιστο δέν κάνη πολλά στριφογυρίσματα.

Τα παιδιά πέρασαν το ποτάμι κι' εξακολούθησαν να περπατούν στην δχθη του. Κατά τα φαινόμενα, ή έκβαλή του ήταν πολύ μακριά ακόμη, γιατί ούτε τ'ό ρέμα γινόταν ταχύτερο, ούτε πλατύτερη ή κοίτη.

Κατά τίς πεντέμισυ, ο Μπριάν κι' ο

Δόνιφαν παρατήρησαν με λύπη ότι το ποταμάκι έστριβε προς τα βορεινά. Έπρεπε λοιπόν να τάφουσιν, είδημη θα μάκραναν από το σκοπό τους. Έτσι άποφάσισαν να διευθυνθούν άνατολικά, όπου το δάσος όμως ήταν πυκνότατο κι' ή πορεία γινόταν δύσκολη και κουραστική. Τα χόρτα ήταν τόσο ψηλά ώστε σκέπαζαν τα κεφάλια τους και, περπατώντας άθώρητοι, αναγκάζονταν να φωνάζουν ο ένας τον άλλον για να μ'ην άποπλανηθούν και χωρισθούν.

(Άκολουθεί)

Μαργα. Η. Γ. Φ. και Γρ. Η.

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

III.

Την άλλη μέρα, ή θειά Έδλαλία χρειάστηκε μαντήλι. Κι' άνοιξε το σούταρι του κομπού για να πάρη...

'Αλλά τότε της συνέβηκε κάτι παράξενο, σά μαγικό: Πώς όταν κάνεις να πάρης ένα κερασί από το καλάθι, σηκώνεις μιá όρμαθιά; Έτσι και τώρα ή θειά-Έδλαλία, άμα τράβηξε άπ' τη μαντηλοθήκη ένα μαντήλι, άμέσως τραβήχτηκε κι' άλλο, κι' άλλο, κι' άλλο!

Μπιά! Μά κεράσια είναι και τα μαντήλια;...

— Έ, καμμιά φορά... όταν πεί κανένας κομφάκι τα ράφει τ'όνα με τ'άλλο... Κι' αυτό είχαν κάνει ή Ρήνα κι' ή Μαρίνα: Με τη βελόνα τους, και με την καταρασιά τους, έροσαν κομφά, τ'όνα με τ'άλλο, μύτη με μύτη, όλα τα μαντήλια της θειάς τους.

Κι' έβγαζε από τη μαντηλοθήκη, έβγαζε, έβγαζε... Ποθ να βρη άκρη!

Όλα τα μαντήλια ένωμένα! Σάν τα κεράσια!

— Έ, μ' αυτή π'ό τη φορά το κατάλοβε: 'Η Ρήνα κι' ή Μαρίνα είχαν κάνει το θάμμα τους. Αυτές λοιπόν θάχαν κοντήνει και το καινούργιο φουστάνι της, αυτές θάχαν ράψει έτσι όρατα και την κουκαμισα του μάγουκα-Χρήστου.

— Ρήνα!... Μαρίνα!... φωνάζει με θυμό ή θειά - Έδλαλία.

Μα ούτε φωνή ούτε άκούραση.

'Η θειά ξαναφωνάζει, τριγυρίζει όλο το σπίτι, ψάχνει παντού.— Ρήνα και Μαρίνα πουθενά.

Τα κακοκόριτσα είχαν νοιώσει τον κίνδυνο κι' είχαν γίνει άφαντα.

— Μα που πήγαν; που κούφτηκαν; έλεγε και ξανάλεγε ή θειά τους. Άνοιξε ή γη και τίς κατάπιε;... Καλά, καλά... Ποθ θα μου π'ανε!... Άμα γυρίσουν, αν δέν τίς κορμάσω άπ' τίς κοτσιδες, να μη με ξαναπούν θειά - Έδλαλία!

(Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

"ΠΟΛΟΣ ΟΝΟΥ"

Στα χρόνια τα παλιά, ζούσε σε μία μακρινή χώρα ένα γαϊδουράκι. Ήταν ένα εμποφο δυνατό ζώο με μεγάλα έ-ξυπνα μάτια, με σταχτερό τρίχωμα και με μια μακριά ουρά που την κου-νοβουσε πέρα-δώθε για να διώχνει τις μύγες.

Το γαϊδουράκι αυτό είχε κάθε λόγο για να είναι ευχαριστημένο. Είχε μια καλή μητέρα που το αγαπούσε και το χαιδεύει και το δίδει πάντα καλές συ-μβουλές. Είχε ένα αφεντικό που το τάι-ζε καλά, δεν τ΄όδεχνε σχεδόν καθόλου και το άφινε όλη του την ελευθερία.

Κι' όμως δεν ήταν ευχαριστημένο. Εβρισκε πως είχε πολύ άδικηθεί από τη φύση. Πώς δεν έπρεπε να είναι γαϊ-δούρι, αλλά τουλάχιστον ελεόχο. Νά, σαν το ελεόχο του αφεντικού, που κά-θε γιορτή και σόλη του δούσαν μια πλουμιστή σέλλα και φανταχτερά χά-μουρα και το καθάριζε και πήγαινε στην πολιτεία.

Πώς το ζήλευε τότε το γαϊδουρά-κι! Και πόσο περιφρονημένο και τι-ποτένιο εβρισκε τον εαυτό του! Και νάταν εμποφο τουλάχιστο; Έστω κι' ως μήν ήταν ελεόχο. Νά μήν είχε έ-κεινο το χοντρό, μεγάλο κεφάλι, τὰ άσχημα μακριά αυτιά που τόκαναν να το περιφρονην όλοι; Κι' όταν κά-μια φορά πήγαινε στον ήλιο κι' έδλε-πε τη σκιά του με τὰ μεγάλα μακριά αυτιά, τότε τόπιανε άπελπισία. Πή-γαινε κοντά στη μητέρα του και της έλεγε:

— Μητέρα, γιατί να μάς κάνει γαϊ-δούρι ο Θεός; Γιατί να μάς δώση αυτά τα μακριά άσχημα αυτιά; Γιατί να μάς περιφρονην όλοι;

— Παιδί μου, ο Θεός τὰ έκανε όλα με σοφία, τού έλεγε η μητέρα του. Κάθε πράγμα έχει τον προορισμό του κι' ως μη τον ξέρουμε έμετες. Πρέπει να είσαι πολύ ευχαριστημένο που σ' έπλασε ο Θεός γαϊδούρι και δεν είσαι τίποτε χειρότερο.

Αλλά τί χειρότερο μπορούσε να είναι; Ούτε αυτές οι άσχημες γκαμήλες ά-κόμη με τον μακρό λαιμό και την καμ-βουριασμένη ράχη τους δεν ήταν τόσο περιφρονημένες! Και πάλι καλά τώ-ρα, που ήταν άκομη ελεύθερο. Σε λίγο καιρόν όμως που θα τού έβαζαν σαμά-ρι και θα τού φόρτωναν λαχανικά και θα τού πέρασαν ανάμεσα απ' τους δρό-μους της πολιτείας; Τό γαϊδουράκι συλλογιζόταν μόνο πως θάρχεσαν ή στιγμή εκείνη, και τόπιανε άνατριχίλα.

Και νά, μια μέρα ήρθε. Πρωί-πρωί ο αφεντικός του τού φόρεσε ένα και-νούριο σαμάρι και τού πέρασε από τó στόμα τόν χαλινό. Έπειτα τó έδε-

σε μ' ένα σχοινί από πίσω από την μητέρα του, καθάριζε ο ίδιος επάνω της, κι' όλοι μαζί ξεκίνησαν κατά την πολιτεία.

— Ω, πως φάνηκε αυτό στο καιμένο τó γαϊδουράκι! Τί σκληρό, τί βαρύ που ήταν τó σαμάρι, και τί άγριος ó χαλίνος που τού πλήγωνε τó στόμα. Νόμιζε πως όλοι στο δρόμο τó κορόι-δευαν και τó έδειχναν με τó δάχτυλο, κι' ένοιωσε τόν εαυτό του περιφρονη-μένον και τιποτένιον, περισσότερο ά-πό κάθε άλλη φορά.

Έξωφρα, εκεί που πήγαιναν μερικοί άνθρωποι πλησίασαν τόν αφεντικό του και τού είπαν κάτι. Έκεινος ξεπέζεψε στη στιγμή, έλυσε τó γαϊδουράκι και τó πήγε κοντά τους. Τότε ξεχώ-ρισε απ' τή συντροφιά ένας. Ήταν ψη-λός κι' αδύνατος άνθρωπος με γλυκό, χλωμό πρόσωπο, με ξανθά γένεια και με κάτι μάτια... "Αχ, εκείνα τὰ μά-τια! ποτέ του δεν μπόρεσε να τὰ ξε-χάση το γαϊδουράκι! Ένοιωσε ότι μπο-ρούσαν να ίδούν ότι έκρυβε και μέσα στα τριαντάδα άκόμη της ψυχής του, ότι μπορούσαν να διαβάσουν όλες τóς σκέψεις.

Και ó ξανθός άνθρωπος ανέθηκε έ-λαφρά στο γαϊδουράκι κι' οι άλλοι ό-λοι τόν άκολούθησαν και τράβηξαν κα-τά την πολιτεία. Κι' όσο προχωρού-σαν έρχόταν περισσότερος κόσμος από πίσω τους, κι' όταν έφθασαν πια στην πολιτεία, ήρθαν και τούς προυπάντη-σαν παιδιά που κρατούσαν στα χέρια τους κλαδιά από φοινίκες, και γυναι-κές με τὰ μωρά τους, και γέροι που στηρίζονταν σε μαγκούρες για να πε-πατήσουν. Και μαζί μ' αυτούς ήταν και κουτσοί με δεκανίκια και τυφλοί που τούς ώδηγούσαν παιδιά και πα-ράλυτοι που βρίσκονταν ξεπλωμένοι κατάχαμα στους δρόμους. Και μπρο-στά τους τούς έρριχναν χαλιά πλού-σια και βαρύτιμα με χίλιων ειδών στο-λίσματα και χρώματα και χράρια φω-χικά, λυωμένα από την χρήση και την παλυκαίρια. Και στόν δρόμο τούς σκόρ-πιζαν λουλούδια και όλοι φώναζαν:

— Αηλοούα! Αηλοούα! Εύλογη-μένος ο έρχόμενος εν δόξατι Κυρίου!

Και τὰ παιδιά έτρεχαν και φιλού-σαν τὰ ρούχα τού ξανθού χλωμό άν-θρώπου, κι' οι γυναίκες, σήκωναν τα μικρά τους ψηλά για να τόν δουν κα-λύτερα, κι' οι παραλυτικοί δοκίμαζαν ν' άνασηκωθούν απ' τις σανίδες τους κι' οι τυφλοί στέκονταν έκστατικοί με άπλωμένα χέρια...

Κι' εκείνος όλο προχωρούσε άνε-διασμένος πάνω στο γαϊδουράκι.

Κι' αυτό αισθανόταν μιά άφικτη ά-γαλλίαση να πλημμυρίζει την καρδιά του. Ένοιωσε ότι σήμερα είχε δοξα-σθεί περισσότερο από όλα τάλογα κι'

όλες τις γκαμήλες της Παλαιστίνης. Τού φαινόταν σίμ να μην είχε όσα σαμάρι, ούτε χαλινό και σαν να κρα-τούσε πάνω στη ράχη του κάτι τó άβ-λο και υπερκόσμιο. Ένοιωσε ότι από μέσα του είχε φύγει κάθε ταπεινή και έγνοιαστική σκέψη και ότι είχε δικίο ή μητέρα του που έλεγε πως κάθε πλάσμα έχει τόν προορισμό του.

Κι' όταν πια ή πομπή σταμάτησε και ó ξανθός άνθρωπος κατέβηκε από τó γαϊδουράκι και τó χαιδεψε μακακά κοιτάζοντάς το με κλωσύνη, εκείνη έσκυψε τó κεφάλι, γιατί ένοιωσε πάλι βρισκόταν μπρος στο Δημιουργό του

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα υπό Vignault και Valdo

— Συνέχεια από τó προηγούμενο —
— Τζός! Κοίτα τί άφραδες σημάει παντός! Θεά Τζένη! Κοίτα τί κό-σμος, τί κόσμος! ..
— Βιολέτα! Νά τó μεγάλο πλοίο που είναι σκεπασμένο με μετάξι! ..
— Άκοξ και τή μουσική;
— Ύρίζαν από δω κι' από κει οι οδοδρες τὰ δυό χαρούμενα παιδάκια. Τὰ μάτια τους δεν πρόφταναν να ί-δούν και να χορτάσουν όλα αυτά τὰ θαύματα.

— Σιγά, φώναξε ο παιπούς. Έτσι καθώς χορεύετε, θα μού μπατάρει τή βάρκα;

Τὰ παιδιά κάθησαν τότε στους μπύ-γκους κι' ή μιστρες Γουίλ έβγαλε τή πανέρι με τὰ τρόφιμα. — Ω, τί γρήγο-ρα που άδειασε! Ο δροσερός αέρας τούς είχε άνοιξει την όρεξη.

Περιττό να ποημε, ότι τον Τζέκιν δεν τόν ευχαριστούσε διόλου αυτή ή εύθυμία. Αύτός δε θα ήταν καθόλου δυσαρεστημένος, αν γινόταν κανένα άτύχημα στην παρά, που θα τούδινε εύκαιρία να μπει στη μέση και να προσφέρει τις υπηρεσίες του. Λόγω χάρη, καθώς ηδηόσε ή μικρή, νά-γεργε λίγο και μπλουμί νάπεψτε σέ ποτάμι. Τότε φυσικά θα της έβγαζαν τή μπέρτα για να τή συνεφέρουν και θα μπορούσε επιτέλους να ιδεί, να βε-βαιωθεί αν ήταν ή όχι ή Νταϊζή! Ένψ τώρα καθόταν κι' έχανε τόν και-ρό του, ακούγοντας παιδιάτικες κω-ταμάρες.

Δυστυχώς γι' αυτόν, ή καλέκαρη εόχη του δεν πραγματοποιήθηκε κι' έτσι άναγκάστηκε να έξακαλωθήσε τή βάρδια του. Μιά στιγμή τούδινε νά βοηθήσει την τύχη και να δώσει με τó κουπί του μιά γερή σπρωξιά στη βάρκα τού γέρο Δικ να τήν άναποδο-γυρίσει. Αν όμως τó κόλπο του δεν πετύχαινε, θα τόν έπέρναν μυριάδι

και τότε ή δουλειά του θα χαλούσε. Καλύτερα λοιπόν να έχει άκόμη λί-γην ύπομονή και να έμπιστευθεί στην τύχη.

Άλλωστε, πλησίαζε ή παρέλαση, άκουγόταν κίθλας ή μουσική κι' οι βάρκες τών άστυνομικών περνούσαν, για ναόνοιουν δρόμο. Οι φωνές κι' οι ζητωκραυγές τού πλήθους έκαναν σω-στό πανδαμίνιο, που μεγάλωνε όσο πλησίαζε ή λαμπρή συνοδεία, κι' ή Νταϊζή, που τήν έβλεπε για πρώτη φορά, έμεινε σαν άποσβολωμένη από τó θαυμάσιο.

Πρώτη πρώτη έρχόταν μιά βάρκα μ' ένα δράκοντα, που ξερνούσε φλό-γες. Τριγύρω στο δράκοντα, διάφορα τρομερά θηρία πετούσαν ποικιλόχρω-μες φωτιές από τὰ στόματά τους.

Άκολουθούσε ή βάρκα τού λέρδου δημάρχου, σκεπασμένη με φαντα-χτερές σημαίες και λαμπρά θάσμα-τα, και γεμάτη μουσικούς, που έπαι-ζαν άσκαυλους, σάλπιγγες κι' άλλα όργανα της έποχής.

Έστερα προχωρούσαν οι βάρκες τών συντεχνιών κατά σειρά, με τις μουσικές τους και τις σημαίες τους. Τέλος, ένα όλόκληρο σμήνος από μικρότερες βάρκες, απ' όπου τὰ παι-δάκια σκόρποσαν άνη άφθονα τρι-γύρω.

Ο Τζός φώναξε μ' όλο του τὰ δυνατά: «Ούρρά! Ζήτω ο δήμαρχος Ούρρά!» Κι' ή μικρούλα Νταϊζή φώναξε κι' αυτή «ζήτω», τρελλή ά-πό τόν ένθουσιασμό, χωρίς να ξέρει τί ήταν αυτός ο δήμαρχος.

Χοροπήδωσε, φώναζε τόσο ζωη-ρά, ώστε στα τελευταία ή κάρτα της ξεκουμπώθηκε κι' έπεσε.

Η μιστρες Γουίλ τήν είδε άμέ-σως, τή μάζεψε και τόλιξε πάλι τó παιδί. Τόκαμε όμως περισσότερο για τó κρόπα από φόβο, γιατί δε μπορούσε να της περάσει από τó μυ-αλό, ότι είχε να φοβηθή τίποτα μέσα σε τόσο κόσμο και σε τόσο γενική χαρά.

Κι' όμως αυτό έφτασε για να ιδεί καλά ο Τζέκιν τó κοριτσάκι.

Τήν είχε ξαναδεί, καθώς θυμούνται ίσως οι άναγνώστες, σέ πάρκο τού Χουάιτ-Γκέιτ, όταν είχε πάει με τὰ ναυτικά, να δώσει τó γράμμα τού ψυ-τογιατρού.

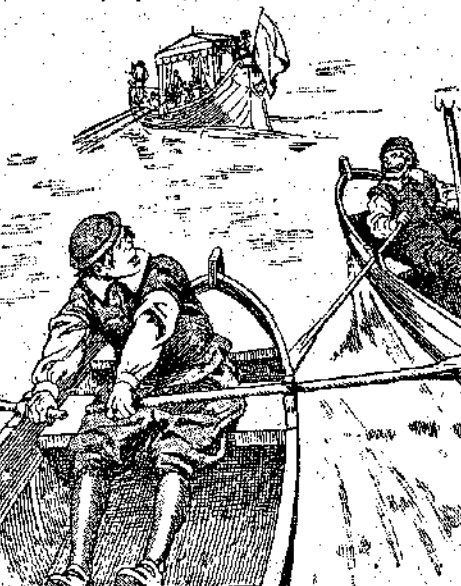
Αίστασε άστόσο άκόμη, γιατί τó διαφορετικό χτένισμα τού παιδιού τού άλλαζε όλότελα τó πρόσωπο κι' ο Τζέ-κιν είχε ιδεί τόσο και τόσο πράγμα-τα σέ τὰ μάτια του από τότε, ώστε οι άναμνήσεις του δεν έμεναν και παρα-πολύ καθαρές.

Τὰ ίδια μάτια, τó ίδιο χρώμα τών μαλλιών, συλλογιζόταν. Αλλά πάλι, δεν πέρνω έργο πως είναι ή ίδια. Ο-

λα τὰ διαβολάκια έχουν γαλανά μάτια και ξανθά μαλλιά! Βλέπω όμως πως δε μοιάζει καθόλου μίτη με τó χον-τρό εκείνο άγόρι, μίτη με τήν κυρά, που τή φωνάζει «θεία-Τζένη». Βέβαια, δεν είναι τής σειράς τους αυτό τó παι-δί. Αλλά δεν καταλαβαίνω, γιατί δεν τρέχουν να ζητήσουν τή φαμίλια του, να τó δώσουν και να τσιμπήσουν και παρά. Γιατί τó κρτοβν και τó κρύ-βουν έτσι δά;»

Κάνοντας αυτές τις σκέψεις, ο Τζέ-κιν παρακολούθωσε δλοένα τή βάρκα τού γέρο-Δικ, χωρίς να έχει άποφάσει τί έμελλε να κάμει. Η τύχη θα τó δείχνει.

Ο λέρδος δήμαρχος μπήκε σέ τó Ου-εστημίνστερ να όρπισθεί, ύστερα κατέ-βηκε, μπήκε πάλι στή γόνδολά του κι' όλη ή λαμπρή συνοδεία τράβηξε

«Τό ποτάμι είναι για όλο τόν κόσμο!» (Σελ. 167, στ. γ')

για τó Εκκλησιολ, όπου ο νέος δήμα-ρχος έκανε λαμπρότατα τραπέζι, σ' ό-λους τούς όπουργούς και τούς άδι-κούς αξιωματούχους.

Η Νταϊζή δε μπορούσε να σταθεί στή θέση της. Πηδούσε από τή χαρά της, καθώς θυμίζε σέ Τζός όλα όσα είχαν ιδεί. Μάζευε τὰ ποταμισία λου-λούδια από τὰ νερά και τὰ ξαναπε-τούσε όπισω τὰ παιδιά, ύστερα πολε-μούσε να κάμει όποις τάγρια θήρια, κι' ο Τζός μαζί με τó γέρο-Δικ γελοούσαν μ' όλη τους τήν καρδιά, ένθ ή κυρία Τζένη προσπαθούσε να τήν ήσυχάσει.

Κατέβαιναν τώρα σιγά-σιγά τó ρεύ-μα τού ποταμού και, μέσα στην εύχα-ρστησή τους δεν πήραν έλδηση τή βάρκα τού Τζέκιν, που γύριζε δλο τρι-γύρω στή δική τους, καθώς τó γερά-κι κάνει βόλτες γύρω σέ τὰ πουλάκια.

«Πούτσου, σε λίγο ο βαρκάρης σήκω-σε τó κεφάλι νευριασμένος. Ανύ φο-

ρές τὰ κουπιά του χτύπησαν τὰ κου-πιά τού Τζέκιν.

— Τραβήξου λιγάκι άνοιχτά, χρι-στιανέ! Δε βλέπεις ότι θα τρακάρου-με; φώναξε, νομίζοντας πως ο άλλος βαρκάρης ήταν μεθυσμένος.

— Τό ποτάμι είναι για όλον τόν κόσμο! άπάντησε ο Τζέκιν άγρια.

— Μά κι' έχει τόπο για όλον τόν κόσμο. Μπορείς ν' άνοιχτείς όσο θέ-λεις. Έχεις τόσο άπλοχωρία! είπε ο γέρο-Δικ, κρατώντας τó θυμό του.

— Δε χαλάω τήν ήσυχία μου για να κάνω τó κέφι άνθρωπου σαν τὰ μού-τρα σου! άπάντησε αθάδδικα ο Τζέκιν. Ο Δικ σήκωσε τούς ώμους. Αν ή-ταν μοναχός του, ήξερε να τόν συγυ-ρίσει αυτόν τόν άναίδη με τις βρισιές, που τού άδείζαν και που οι βαρκάρη-δες τού Τάμεση δε τις φιλαργυρέου-νται καθόλου. Αλλά τώρα, με δυό παιδιά και μιά γυναίκα στή βάρκα του, προτίμησε ν' άποφύγει τις κα-κοτοπίες.

— Τζός, πιάζε τó τιμόνι! φώνα-ξε. Πυρίζουμε.

Τó παιδί υπάκουσε άμέσως και σε λίγο ή βάρκα άπομακρόνηθε ά-πό τόν ένochλητικό ξένο.

Μά ο Τζέκιν, χωρίς να χάσει καιρό, τράβηξε κι' αυτός δυνατό κου-πί και έπειδή ή βάρκα του ήταν έ-λαφρότερη, γρήγορα πλησίασε πάλι τούς φίλους μας.

— Μπα! Έκαμε ο γέρο-Δικ. Μά αυτός μάς έγινε κουνούπι! Τί γυ-ρεύει λοιπόν;

«Άρχισε να πιστεύει, ότι έδω ή-ταν κάτι άλλο, κι' όχι απλή έπι-μονή ένός μεθυσμένου. Θυμήθηκε ότι αυτό τó πρόσωπο τó είχε ιδεί κάμποσες φορές αυτό τ' άπόγεμα. Στην άρχή δεν τó προσέξε, αλλά τώρα τó πράγμα ήταν διαφορετικό.

Γινόταν φανερό, ότι άγνωστος αυτός ζητούσε καλά και σώνει ν' άνοίξει κανγιά.

— Μήπως θέλει να μάς πάρει τó παιδί; συλλογίστηκε ξαφνικά.

Θυμήθηκε ύστερα τó μυστηριώδη έ-πιδάτη που τού είχε κάνει τόσο επί-μονες ερωτήσεις κι' ή άνησυχία του φάνηκε στή συμβουλή που έδωσε στή μιστρες Γουίλ:

— Πήρε και δροσίξτε, κυρά-Τζέ-νη! Πάρε τή Βιολέττα σέ τó παλτό σου. Η Τζένη, που είχε παρακολουθή-σει φοβισμένη τή φιλονεικία, κατάλα-βε άμέσως ότι ο γέρος βαρκάρης κάτι φοβόταν. Πήρε τó κοριτσάκι σέ γό-νατά της, τó τόλιξε καλά με τó παλτό της και τσαρξέ κοντά της.

— Έτσι, δεν κρυώνουμε, άγάπη μου! Η Νταϊζή μαζεύτηκε χωρίς να πει τίποτα.

(Άκολουθεί) ΜΙΚ. Α. ΣΤΑΘΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΟ ΧΥΤΡΟ ΤΟΥ ΡΟΛΟΓΙΟΥ

Ένα τικ-τάκ, σε μια ειρηνική καρδιά... Ένα τικ-τάκ γλυκούλι, άβυσσος... Ένα τικ-τάκ, θρόισμα ανέμου...

Κόσμος, άμάξια, τραίνα, φασαρία... Πήγαινε εκεί και ρώτησε για κείνο... ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ... ΜΙΑ ΣΚΗΝΗ...

ράθυρο' και τον βλέπω να πηγαίνει άργά-άργά, μηχανικά... Η ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ ΜΟΥ... ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ... Ο ΚΑΡΔΙΝΑΙΟΣ...

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1927... ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ»... ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ... ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ... ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ... ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ...

κεφάλι' κι' έχι' εάν μου άλλάξω... Η ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ ΑΠΟΚΡΙΖΕΤΑΙ ΤΟΙΣ ΘΕΛΟΥΣ ΤΗΣ... ΕΓΚΡΙΖΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ...

και ούτω κωμωδία... Η ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ ΑΠΟΚΡΙΖΕΤΑΙ ΤΟΙΣ ΘΕΛΟΥΣ ΤΗΣ... ΕΓΚΡΙΖΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ...

Η ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ ΑΠΟΚΡΙΖΕΤΑΙ ΤΟΙΣ ΘΕΛΟΥΣ ΤΗΣ... ΕΓΚΡΙΖΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ...

Η ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ ΑΠΟΚΡΙΖΕΤΑΙ ΤΟΙΣ ΘΕΛΟΥΣ ΤΗΣ... ΕΓΚΡΙΖΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ...

χαριστώ) **Κοσομπόλα** (χαίρω πάρα πολύ) **Κόμινγκν Μιραπέλλ** (είδες τι γράφω παραπάνω για τις 'Ασκήσεις) **Δουρατόβροττο** (βραβείο βετίλα) **Δελαπεταστή Πλοιαρχο** (πάλι καλά που δεν στο πήρε κανένας) **Ναυαρχο Μισούλην** (το έλαβε) **Σύλλογον 'Ιερολοχιτών** (ή προθεσμία του Δημαρχείου, καθώς είδατε, κερσίδα μέχρι της 30 'Ιουνίου, όπως η 'Αγγελλία καλώς έδημοσιεύθη) **Έγω** (ή 'Αγγελλία κάνει 6 δρ. κι' έχει 5 γράμματα δέν έλαβα διά Μ.) **Αρχαίαν** ('Ελλάδα έλαβα και την απάντησή και το σκίτσος) **Τζουόνταν** (έχει καλό) **Υπολαίδα** (βετίλα) οι δόχους που ζητείτε β-ι-σπονται στο 3ο φυλλ. του 1927, σελ. 26.) **Φάκον Δάμψην** (δυστυχώς δεν μπορώ να δημοσιεύσω όλα τα εγκυκλιμνά και ναμίζω ότι κάποιο τής αδελφής σου έδημοσιεύθη) **Βασίλειο**, δε μου στείλη κι' άλλα για τή Β' τριμηνία) **Μούλιαν** (βετίλα 6 τετραδιά) **προση**, γράμμα σου δέν έλαβα) **Μικρόν 'Ηρωα** (κι' έγω χαίρω πολύ) **Νεράιδαν του Γαλιού** (έχει μόνο τόμοι της Β' Περίοδου, όπως λέγει ο Οδηγός) **Φωνή των Κυθίων** (έναν μόνο είναι φέτος) **Μανόλιαν**, **Φωνή Σκατάση** κ.λ. κ.λ.

Τζάν, Αλυπτιανή **Δοστρα**, **Θαλασσινή**, **Σερβόβχαν**, **Μαγεμένο Βασιλόπουλο**, **Σκόρπια Ροδοπέταλα**, **Μήλο Φιρίκι** (βετίλα.)

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 2 'Απριλίου, δαπάνησα από έρχόμενο.

ΠΝΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
ΕΥΝΕΧΕΙΑ 23ου Διαγωνισμού.
Αι λύσεις δέονται μέχρι 7 'Ιουνίου.

- 269. Αεξίγριφος**
Θεοτό, γυναικείο όνομα,
Μά όχι πολύ κοινό,
Και σφύριγμα από τέλος,
Μεγάλο κάνουν ήρωα,
Σπαρτιάτη έακουστό,
Μέ άσπιδα, τόξο, βέλος...
'Αντιγόνη
- 270. Αεξίγριφος μετ' 'Αναγραμματοποιού**
'Αρθρα κι' άνωτομμία
'Αν τά συμπληρώσης,
'Ομηρική μιά δάδα
Μεγάλη θα δηλώσης.
Αυτόν τον ήρωα πάρα
'Αν άναγραμματοίσης,
Της τής μεγάλη χώρα
Εόδης θα σχηματίσης.
'Αγνωστη
- 271. Στοιχειοτονόγραφο**
Θέλεις τρανή πρωτοπόσα
Τώρα να βγῆ στη μέση;
Τό άρχαίο βασιλόπουλο
'Αρκε μιά οδρά να βάλῃ
Κι' ό τόνος του να πέση.
Μέμεις
- 272. Τονόγραφο**
'Ιεραμένο άπ' τους τρανούς
Τό στέμμα λίγο γέρνει
Και χάνει δόξες, θησαυρούς,
Και μι' άλλη θέση πέφτει,
Πάλι σούς ρουφούρους,
Μά... μέ πιά λίγους πόρους.
Μίμης Πρώτης

- 273. Τρίγωνον**
* * * * * = Φυτικόν, λιπαρόν
* * * * * = Πτηνόν
* * * * * = Θεός
* * * * * = Νήσος
* * * * * = 'Ανωτομμία
* * * * * = Σύμφωνον
Και καθέτως τά ίδια.

274-275. Μεταμορφώσεις
1. Ο 'Αγίς δι' 6 μεταμορφ. να γίνῃ Κόδρος.
2. Το άρμα δι' 8 μεταμορφ. να γίνῃ Ίσπος.

276-280. Μαγικόν Γράμμα
Τῆ ανταλλαγῆ ένός γράμματος ένάστης των κάτωθι λέξεων δι' ένός άλλου, πάντοτε του αὐτοῦ, να σχηματισθούν άνευ αναγραμματισμοῦ άλλα τόσαι λέξεις: **τόμος, λάρος, θάρα, ποταμός, άρμα.**

281. Διπλή 'Ακροστιχίς
Τά μέν άρχικά των κάτωθι ζητούμενων λέξεων άποτελοῦν πτηνόν, τά δε τρίτα γράμματα άργοναύτην:
1. Ποταμός της 'Ελλάδος? 2. Δένδρον β. 'Ελινός? 4. Σύνδεσμος έναντιωματικός? 5. 'Υδύς Μήδειας

282. Μικτόν
κλ - ου - γγυ - οιο
Ξενιτεμένο 'Ηπειρωτάκι

Διά τους Γαλλομαθείς
283. Anagramme
1. On compare un enfant à lui, Bien entendu quand il est sage. Surtout sage comme un i- Et non pas quand il fait du bruit.
2. En natation petit Pierre N'est pas très fort, évide- ment; Aussi quelquefois sa maman Dit qu'il le fait comme une pierre.

284. Sans Voyelles
q - m - llt - m - nt
Λουλά Μ. 'Αρμάο

ΛΥΣΕΙΣ
των Πενν. 'Ασκήσ. του φύλ. 4

41. Πυθαγίς (πυθ, 'Αλυς).—42. 'Αορτή-θαρτή.—43. Δαμία-'Αμαλιάς.—44. 'Ο κήνος, ή κρήνη.—45.
Α Ρ Α
Σ Κ Η Τ Η
Β Α Λ Γ Ι Κ Η
Χ Α Δ Κ Η Α Ι Κ Η
46. Μέρησος των 'Αθηναίων, (ή ανάγνωσις κατά στήλας έν των κάτω, λαμβανόμενης τηςσφάτης, της τρίτης, της μεσαίας.)—47-51. Διά του Θ; **λάθος, εδ-φός, πάθος, θήρος, θύμα.**—52. **ΚΟΔΡΟΣ ΚΡΟΝΟΣ** (ΚέΚροφ, 'ΑόΡΙστος, Δι'Ομοιωσις, Μαθό-μετρον, Ολοφάνης, Σ(Συμφος).—53. Νοβη ήγεμόνα ποιού.—54. 'Η Αλκυιάς είν' έπος. (η έν ι ο, σὺν έπ' ος).—55. Les murs ont des oreilles.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Α ΠΟ 1ης Δεκεμβρίου ή Διάπλασις εισηλθε εις το 50ον έτος της.

'Οσοι εκράτησαν τα σκελῆτα πέπετε πρώτα φύλλα του Δεκεμβρίου, θεωροῦνται συνδρομηταί και παρακαλοῦνται νάναυώσουν το ταχύτερον την λήξασαν συνδρομήν των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έτος 10 το πολύ λέξεις με άλλα στοιχεία δρ. 6 (τό ελάχιστον τίμημα.) **Πέραν των 10 λέξεων 60 λεπτά ή λέ-ξαι**, με παύσα δε στοιχεία λεπτά 70 και με υπερλίαν δρ. 1.
'Ο χαριστός στίχος δρ. 13.
'Η προληφθημένη είναι άκαταίτητη.

ΚΗ'—365/
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΝΘΩΣΩΝ

Αρχίζομε τάς έποκαλίψεις μας με Με-λαχρονοῦσία—Λατιγγεωργίου, 'Ιωδία και Λορέττα—άδελφάι Ζερβοῦ, Σίβων—'Ελένης, 'Αγιοστακῆ 'Ακτῆ—Τσοικουτο, Σαυνέτορα—Σερβοθάνη, Ρίτα—'Αδρα, Νικητολάνα—Βολική, Μαδρα Ρόδοφ—'Αλ. Εδελήπου. (έπειται συνέχεια.)
'Ο των Διαγωνισμών: **ΑΞΙΠΡΟΣ ΚΡΙΝΟΣ**

ΚΗ'—367/
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΣΜΟΝΕΩΝ

Α διαγωνισμὸν διαγωνισμὸν ΜΙΚΡΩΝ ΠΙΚΥΤΙΚΩΝ προθεσμία δίμηνος. Συμμετοχή δωρεάν. Σέλλοι, έπιστημογί-α τας. Περιμνοῦμε από όλους. Βραβεία τρία: Α' τόμος Διαπλάσεως, Β' και Γ' δί-πλα. Δίσις: η. Α. Εκκλησιάρχη, Λεωφόρος Μισοβίη 12, (διά Σέλλογον 'Αθωνέων).
'Ο των Διαγωνισμών: **Κόρης του 'Αθηνέου**

ΚΗ'—368/

Κάριμν, Μοκρόν, Σμυρνοπούλα, Μαγε-μένο Βασιλόπουλο, να περιμένα άκό-μη: Κλαίρη, έστειλε πρό πολλού.
Μπεστ

ΚΗ'—369/

Φύδωρη, Τσοφίττα, Μπεττα, 'Ανδαλο-σία, Ξενιτεμένο 'Ηπειρωτάκι, 'Ανταλ-λάσσουρα τετραδιάσια; έλληλογοφοῦσις; Δίσις μου άλλαξ; Νίτων Τόσαν, Μαρδοῖ. **ΕΡΩΒΗΚΑΣ**

ΚΗ'—370/
'ΜΑΞΙΤΙΣ

Αλίαντα—Βαρούχα, Φιλομαθής—Δαυρι-τίκος, Φάρος του Βουστάρου—'Αμμα-τίης, Σουνο—Συνόδικας Μήλον της 'Ερι-δος—Β. Συνόδικα. ('Επειται συνέχεια.)

ΚΗ'—371/

Σέλλογο των 'Ανθένων, σε Ιερω Ι. 'Α-σκούς; ; ; 'Ιδοσ Πρόεδρος: Τσοῖμα, Κίσοσ—Α. Μισορηνίς, 'Υδώνη—Χ. Βερ-ροισπούλου. 'Αρκε! ; ; **Τζούλια**

ΚΗ'—372/

Μπαίνοντας από έμπερσο σκλονάης της **Μ**εταπλάσεως, χαίρετά όλους—ε. Ιδαι-τρός την Κασσιόβην, Μικράν 'Αλα-τίδα. 'Ανταλλάσσα τετραδιάσια με όλους—ε. Δίσις: μέσον Διαπλάσεως. **Χρυσά Πεταλούδα**

ΚΗ'—373/
ΦΙΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

Επι τῆ έπετείῳ της 'Ιδρυσεως της διεί-στη-θην 'Απριλίου, άνω μ. μ. εις τά γραφεία της 'Εστῆν. Παρακαλοῦνται δ-λα τά Διαπλάσεῦσα, Δημητρίου Πολιορ-πιστοῦ 27, Θεσσαλονίκην.

ΚΗ'—374/

Αργυρά Σέλην, Ανδίας 'Αρρά, ένειρα γλυκά. Άδν Ζοζέ, για σου υπερασπιστή. **Κόρινθιον 'Ασρα**
ΚΗ'—375/
Σ των (ΚΗ'—50) Διαγωνισμὸν άπαντήσεως Σ πολὺ λίγες για τούτο βραβεῖο έναι στο φέρο του Βουστάρου.
'Αρτεμῖς Αρκαρούα, Τάνταλας

ΚΗ'—376/
Η ΔΥΑΗ, ΑΚΑΜΑ, ΑΠΥΘΙΑ, έλλάχομε τε-τραδιάσια: **Τρέλλο Φοιτητάκι**

ΚΗ'—377/
Ερχομαι στο Διαπλάσεῦσα

ΚΑΑΟ ΠΑΣΚΑ
'Επιθυώ να αντιπροσωπεύω άποιοῦδη ποτε Σέλλογον στην 'Αρσρια, 'Ανταλλά-σα Μ. Μ. και χάρτες. Δίσις: Κωγοτανί-ων Βλασίσην, Box 167, Waterbury Conn. (U. S. A.).

ΚΗ'—378/
Μαγεμένο Βασιλόπουλο, σε ζέρω, για-ζού: **Μίμης Γουνασιόσις**

ΚΗ'—379/
ΠΑΡΑΣΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

ΤΙΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ: Πρώτος Διαγω-νισμός: Στείλετε μίαν κάρτα και την έντύπισήν σας δι' αὐτήν. Συμμετογή μόν-δραχμας. Βραβεία έπείσοτα: Α' τά 'Αναγκ-τοῦ Σέλλομου, Β' και Γ' Σέλλογου άρκε-μον δίπλα.
'Ο των Διαγωνισμών: **ΑΞΙΟΚΑΞΙΟΣ**

ΚΗ'—380/
Χρυσάνθερον, 'Αργυροπέλη άκόμη να με καταλάβετε: Καλέ, είμαι τό: **Πηλερηνίσις Κεράσι**

ΚΗ'—381/
Ολύμπιοι Θεοί! χωρίς βεβαίωση άι-πλόσως: ; ; Καί... 'Αρτεμῖς—Καίτη Πορφυροπούλου. **Μήδειας**

ΚΗ'—382/
ΒΟΛΙΣΤΙΚΗ ΤΡΕΦΑΡΕΑ

Ζούσα, είχασιόσις με... ποιά έ-σαι; Ποιά θα χαροῦμε άν έρθης σὺ Σέλλογο μέ. Διαπλάσεῦσα—ε. έπιστη-ρίφη το διαγωνισμὸν μας: προθεσμία μέχρι 30 'Απριλίου.
Ζητοῦμεν αντιπροσωπεύς δραστή-ριους.

Τὸ πρώτιστον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀνατίω-σις τῆς συνδρομῆς του.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,
ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΝΑ ΜΟΡΦΟΤΙΚΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

- Από τους έν παρενθέσει δώδεμούς, ό πρώτος είναι τά ταχυδρομικά του 'Εσωτερικού και ό δεύτερος του 'Εξωτερικού.
- 'Ο 'Αγγελος της 'Αγάπης,** (με 60 εικόνας) δρ. 30 (10 και 12).
- 'Η 'Αδελφοῦλα μου,** μυθι-στόρημα Γ.ρ. Ξενοπόλου (με 24 εικόνας) δρ. 17, 50 (5, 50 και 7, 50)
- Τὸ Βιβλίον της Συναγρι-φορῆς,** δρ. 7. (3, 50 και 5, 50)
- Τὸ Ἔθμα του Φθόνου,** (με 20 εικόνας) δρ. 25. (6 και 9)
- Μιά φορὰ κι' έναν καιρό,** Δημοτικά Παροῦδία, Τόμος Α'. Συλλογή Γεωργίας Ταρ-σοῦλη. 'Αδικο δρ. 40. Δεμένο δρ. 45 (9, 50 και 11, 50).
- Παιδικὸν Θέατρον,** Γ.ρ. Ξε-νοπούλου, δι' έορτάς Σχολείων και Οικογενειών, Α Τόμος δρ. 17. (5, 50 και 7, 50). Β Τόμος δρ. 17. (5, 50 και 7, 50).
- Παιδικὸν Πνεῦμα,** (2 τομ-δια Β' και Γ') έκαστον δρ. 2, 50. (1, 50 και 3).
- Ποδας δ Νιμιον,** (με 24 ε-κόνες) δρ. 25. (7 και 9, 50)
- 'Ο Πνευματικός,** (με 24 ε-κόνες) δρ. 25. (6 και 9, 50)
- 'Υπέρ Πατριδος,** (με 24 ε-κόνες) δρ. 25. (7 και 9, 50)
- 'Ο Φόβος,** έμμετρον διήγημα δρ. 7. (3, 50 και 5, 50)